

Vidal Vidal
Escriptor
vidal@gencat.cat

...I TORNA AL BORN

M'agraden les europees

Si, m'agraden les europees, sempre m'han agradat. Vull dir ara les eleccions, naturalment. Potser no són tan renyides com les altres, els partits se les prenen una mica més esportivament, sense tanta implicació ni tensió, la seva disputa no aixeca tampoc les mateixes passions, el cos electoral no s'hi sent tan atret, les xifres de participació sempre són més baixes, de vegades ridícules, gairebé testimonials, els candidats que formen part de les llistes solen estar amortitzats, velles glòries o noses que no se sap on col·locar, però no per tots aquests motius han de ser considerades irrelevants o intrascendents, de segona categoria.

He sentit des del primer cop que van ser convocades una debilitat especial per aquestes eleccions. Per començar, ens acosten a Europa. Els nascuts i criats en aquella dictadura aïllada i autàrquica del franquisme hem mirat sempre nord enllà amb enveja i esperança. Europa representava i encara representa —per contrast amb el que tenim ponent enllà— una idea de llibertat, d'obertura de mires, de major benestar. Europa, la Unió Europea, ha esdevingut també paradigma de protecció davant els encara avui no del tot improbables rampells de violència i coacció per part dels nostres bel·licosos veïns de península, i queda clar que no m'estic referint als pacífics i malenconiosos portuguesos.

Un altre motiu que ajuda a comprendre la meva predilecció personal pels comicis continentals és el joc que acostumen a donar a tota classe d'opcions més fantasioses o no tan compromeses, com si el ciutadà cridat a les urnes es despullés del seu sentit de la responsabilitat habitual per permetre's una francesilla, que és com tradicionalment se'n deia en aquest país d'allò que ara molts anomenen una «cana al aire». No em refereixo només a la possibilitat de fer el salt a les opcions escollides correntment en altres convocatòries, sinó també a una major llibertat que els votants ens concedim per tastar noves sensacions polítiques.

La Unió Europea ha esdevingut paradigma de protecció davant els encara avui no del tot improbables rampells de violència i coacció per part dels nostres bel·licosos veïns de península

Tota aquella murga del vot útil queda una mica més diluïda quan triem els nostres representants a Estrasburg o Brussel·les.

És evident que en aquesta pròxima cita electoral de finals de maig, els catalans tindrem en compte unes circumstàncies especials, a l'hora de disposar la papereta. El procés, com en diem aquí, designat allà el *desafío*, el *órda-go* o la *deriva*. En conseqüència amb la singularitat dels comicis, que exigeixen una demostració massiva de força per part dels votants del nostre país, s'havia estat especulant amb la conveniència d'una candidatura unitària, que al final no ha pogut ser. Jo no sé si lamentar-ho, perquè he de confessar que no ho veia gens clar. A part, sembla ser que alguna enquesta especialment encarregada per a l'ocasió no donava resultats tant contundents com per aconsellar aplegar candidatures partidistes. És a dir, que les diverses sigles compromeses amb el dret a decidir i la voluntat manifesta d'exercir-lo —res d'aquella ensarronada de la consulta acordada, que és en la situació actual un pur oxímoron, una contradicció en els termes—, potser estan en condicions de sumar més sufragis per separat que no pas juntes.

Sigui com sigui, les coses han anat com han anat i l'important és que pu-

guem donar suport a alguna formació que subscriu els posicionaments sobiranistes, dins l'ampli espectre ideològic del catalanisme, que per sort ara com ara abasta quasi tot el ventall possible. De tota manera, m'ha semblat preocupant, si bé no diré que sorprenent, la reacció suscitada en diferents col·lectius, manifestada sobretot a la xarxa però també en columnes periodístiques signades per col·laboradors habituals dels mitjans, carregant la culpa de la no formalització de la referida candidatura unitària només a una de les possibles forces involucrades, en un nou intent de recuperar el monopoli de la causa per part de la coalició tradicionalment hegemònica en aquest àmbit. Les apel·lacions subsegüents a reforçar un lideratge concret, posant gairebé aquest paper reforçat com a condició per mantenir viu i vigorós el procés sonen no només esbiaixades, partidistes i injustes, sinó també inquietants respecte de la bona voluntat unitarista —que no unionista, no confondre—, a la qual només es recorre quan afavoreix una opció determinada.

D'altra banda, la rapidesa i unanimitat de l'al·ludida campanya mediàtica també pot servir de mostra de fins a quin punt és sincera i fiable la «treva» proposada pels influents opinadors i

mitjans que els acullen. Posaré noms i cognoms per intentar concretar i fer més comprensible la meua queixa. Quan el senyor Duran Lleida, per exemple, acusa Esquerra d'arribar a una entesa amb Nova Esquerra Catalana i incorporar Ernest Maragall en el segon lloc de la seva llista amb l'argument que l'únic que estan fent els republicans és tractar de forjar una alternativa d'esquerres a CiU, l'única resposta possible és: «Sí, i què?». O és que no tenen dret aquests últims a eixamplar el seu terreny electoral i anar creant l'alternativa glossada? En sentit invers, CiU pot ser considerada l'alternativa de dretes a Esquerra. Cap problema, doncs, si ens ho mirem des del punt de vista nacional, ja que tot país que es vulgui normal i complet necessita una dreta nacional i una esquerra nacional. És clar que si ens ho mirem no tant en clau de país com en clau de poder, que és al capdavant l'element que sembla importar més al líder democratacristià, aleshores sí que resulta comprensible el temor expressat per Duran, aquell home que cada dia que passa se li està posant més cara de cavall de Troia. ◀